

slået affattet i det samtidig fremsatte lovforslag om ændring af kildeskatteloven, medfører ingen udsættelse af afgiftsberegnings, og klagen medfører heller ingen udskydelse af fristen for betaling af afgiften.

Til § 1, nr. 14.

Den foreslåede ændring er redaktionel.

Til § 1, nr. 15.

§ 32 i arveafgiftsloven omhandler den afgiftspligtiges adgang til at klage over afgiftsberegnings. I § 16, stk. 4, i kildeskatteloven, således som denne bestemmelse er foreslået affattet i det samtidig fremsatte lovforslag om ændring af kildeskatteloven, og i det ligeledes fremsatte forslag om ændring af landsskatteretsloven, findes detaljerede regler om fastsættelsen af de skatte- og afgiftsmæssige værdier, herunder regler om hvornår værdifastsættelsen bliver endelig og bindende for de afgiftspligtige og for det offentlige og om de afgiftspligtiges adgang til at få skattemyndighedens værdifastsættelse prøvet ved landsskifteretten og de ordinære domstole. Da værdifastsættelsesspørgsmålet således er taget ud til særlig behandling i kildeskatteloven og landsskatteretsloven, må § 32 i arveafgiftsloven begrænses til kun at omfatte klage over den resterende del af afgiftsberegnings.

Til § 1, nr. 16.

§ 33 indeholder regler om betaling af arveafgift, når boet skiftes privat, eller der er tale om afgiftspligtige erhvervelser, som ikke er inddraget under noget skifte her i landet. Reglerne er opbygget på samme måde som betalingsreglerne for det offentligt skiftede bo, og der kan derfor henvises til bemærkningerne herom ovenfor til § 1, nr. 9.

Medens afgiften i det offentligt skiftede bo forfalder til betaling, når udlodningen kan ske, indtræder forfaldsdagen i det privat skiftede bo 4 uger efter, at der er givet de afgiftspligtige meddelelse om den beregnede afgift.

Reglerne i § 33, stk. 3, er nye. Det bestemmes her, at den afgiftspligtige ikke kan opnå en udskydelse af betalingstidspunktet ved at klage over afgiftsberegnings eller værdiansættelsen. Der har i praksis vist sig et vist behov for sådanne bestemmelser, og det svarer i øvrigt blot til, hvad der gælder på skatteområdet. Viser det sig senere, at der herved er betalt for meget i arveafgift, skal den for meget betalte afgift til gengæld forrentes med 6 pct. årligt fra betalingstidspunktet.

Når klagesagen resulterer i en forhøjelse af afgiften, fører § 33, stk. 1, 1. pkt., til, at den yderligere

afgift skal betales senest 6 uger efter, at der er givet de afgiftspligtige meddelelse om forhøjelsen.

Forslagets § 33, stk. 4, svarer til § 33, stk. 2, i den gældende arveafgiftslov.

De foreslåede bestemmelser i § 33, stk. 5, er nye. Efter forslaget skal finansministeren eller den, han bemyndiger dertil, kunne give henstand med betalingen på betingelse af, at der betales renter. De nye regler hænger sammen med § 33, stk. 3, hvorefter klage over afgiftsberegnings og værdiansættelsen ikke længere skal have opsættende virkning med hensyn til betalingen.

Reglerne i den gældende arveafgiftslovs § 33, stk. 3 og 4, er ikke medtaget i forslaget, men de vil kunne fastsættes administrativt. Det drejer sig dels om, at de afgiftspligtige skal underrette skifteretten om afgiftens betaling, og dels om, at finansministeren kan fastsætte regler om, hvor afgiften skal betales.

Til § 1, nr. 17.

Forslaget er af redaktionel karakter og hænger sammen med, at begrebet „skifteforvalter“, som omfatter både skifteretten og eksekutor, i de her omhandlede bestemmelser alene går på skifteretten.

Til § 1, nr. 18.

Arveafgiftslovens strafregler er foreslået affattet på linje med tilsvarende bestemmelser i andre skatte- og afgiftslove. De foreslåede regler svarer i opbygning ganske til reglerne i §§ 74-79 i kildeskatteloven og §§ 23-23 c i sømandsskatteloven.

Til § 1, nr. 19.

Den hidtidige bemyndigelsesbestemmelse i § 42 er foreslået udvidet. Efter forslaget kan finansministeren fastsætte regler om boets og den afgiftspligtiges opgørelser og anmeldelser, regler om indberetninger fra skifteretterne og eksekutorerne og regler om afgiftens beregning, berigtigelse og opkrævning, herunder om skifteretternes og eksekutorernes medvirken. Den hidtil gældende bestemmelse omhandler kun skifteretternes og eksekutorernes medvirken ved afgiftens beregning og opkrævning. I den gældende bestemmelse er det foreskrevet, at finansministeren skal fastsætte reglerne efter samråd med justitsministeren. Selv om denne bemærkning ikke findes i den nu foreslåede lovbestemmelse, må reglerne dog fortsat skulle drøftes med justitsministeren, for så vidt de berører skiftemyndighederne.

Det er som tidligere omtalt tanken, at bl. a. reglerne i § 24, stk. 3 og 4, § 26, stk. 2 og 5, § 28 og § 33, stk. 3 og 4, i den gældende arveafgiftslov for fremtiden skal fastsættes administrativt med hjemmel i § 42.